

21. KEMISK INSTITUT.

I sommeren 1959 deltog jeg i opmuringen af kemisk institut på Aarhus Universitet. Det var en stor byggesag med mange murere side om side på stilladset. En dag, da vi sad rundt om og fik os en formiddags-øl, faldt mine øjne på en af de mange murpillere, der var under opførelse, og hvor flere af stenene mildt sagt ikke lå særlig pænt. Min mistanke faldt straks på murerlærlingen, som jeg myndigt kaldte hen til mig, hvorpå jeg viste ham de forskellige steder, hvor jeg godt syntes, at han kunne have gjort sig lidt mere umage. Om han ikke godt selv kunne se det? Lærlingen svarede, at han da heller ikke syntes, at det var særlig pænt muret, men at det for den sags skyld ikke var ham, der havde muret det, men derimod mig!

22. SØSYG.

Engang skulle orkestret spille i Nakskov, og kørte ned over sydfyn. Det var før, der var broer mellem øerne. Der var altid al for megen øl med i vognen, og da vi ankom til havnen i Svendborg, bremsede bilen hårdt op lige ved båden. Jeg rev døren op, løb ind på båden, der var i plan med kajen, tværs over til den modsatte ræling og kastede op ned i vandet. De andre i orkestret prøvede at forklarede besætningen, at jeg var blevet pludselig søsyg.

23. NÆVEKAMP.

Vores orkester spillede engang udenbys. Efter at vi havde afsluttet job'et pakkede vi sammen og bar instrumenterne udenfor. Et slagsmål begyndte lige op af instrumenterne, så jeg stillede mig beskyttende hen foran dem. Pludselig røg en af de kæmpende ind i mig. Jeg stod med spredte ben og med ryggen til og begge hænderne på muren, så der skete ikke noget med instrumenterne. Fyren gav mig derefter et spark bagi, og så røg en af vores gutter på ham. Det hele kunne såmænd være blevet alvorligt nok, men at se den svære usportslige mand fægte med arme og ben i vild kamp fik mig til at skraldgrine. Hans modstander var ham langt overlegen, og da han begyndte at føle sig trængt, mindede han mig om, at han stod og gjorde det her for min skyld. Så afløste jeg ham, og var indstillet på lidt af hvert. Min morskab havde imidlertid forplantet sig i orkestret og vores modstandere, så det blev ikke til flere tæv den aften. Hans kamptekniske finesser blev kommenteret meget på hjemturen.

24. TYSKLAND.

I oktober 1959 var jeg med vores orkester i Tyskland og spille mit livs første månedsengagement på et forhenværende landgangsfartøj af jernbeton.

25. SID NED.

Vi var to, der delte et værelse, og det var en ordning, der efterhånden var til begges fortrydelse. En mandag aften, der var vores friaften, var jeg gået relativt tidligt i seng, og lå og halvsov på ryggen, da min room mate kom fuld hjem. Han tog sit tøj af og ville hænge det ind i skabet ved mit hovedgærde, men mistede balancen og satte sig ned over mit hoved. Gudskelov havde han undertøj på.

26. PUNGVANDLÅSEN.

I den samme periode fandt jeg ud af, hvordan en pungvandlås er indrettet. Engang, da jeg var alene på værelset, blev jeg helt uforskyldt syg og måtte kaste op i håndvasken. Der kunne det jo ikke blive, så da det viste sig, at det ikke var nok at skylle med vand, så jeg mig nødsaget til at skrue vandlåsen fra hinanden, og rense alle dele med min tandbørste. Jeg har siden undgået at bruge håndvaske til det formål, så de små finesser, jeg kunne se i pungvandlåsens opbygning, har efterhånden fortonet sig i glemslen. Normalt er en pungvandlås nem at rense. Her tog det lidt tid. Jeg gav mig råd til en ny tandbørste.

27. MAKRELLERNE.

I Lübeck skulle vi selv hver især finde ud af, hvordan vi ville holde os selv i live rent madmæssigt. En dag løb jeg ud på vejen, hvor vi boede, fordi jeg hørte, at en fiskevogn kom forbi. Jeg købte nogle fede røgede makreller og fik dem pakket ind i avispapir. Min kammerat sov endnu, men vågnede ved lugten, da jeg pakkede dem ud, og bød ham at spise med, hvad han dog absolut ikke ville. Medens jeg lystent spiste dem som eneste morgenmad, fortalte han mig, med al den væmmelse og inderlighed, han kunne lægge i stemmen, en begivenhed fra sin tid som bedemand. Han var blevet sendt over på den anden side af Aarhus-bugten, for at hente en ældre dame, der var sprunget i Aarhus havn. Hun havde været savnet i 4-5 dage, og da han fik hende udleveret, havde makrellerne holdt festmåltid på hende. Da han var færdig med historien, var han blevet ligbleg, dels ved mindet, dels ved, at jeg spiste mine makreller op rub og stub.

28. KAMERAET.

En anden dag gik vi tur i byen. Jeg var træt af at slæbe rundt på mit kamera og ville aflevere det på skiber. Døren var låst, men vinduet ind til scenen stod på klem. Skibet var fast fortøjet 2-3 meter fra land, så jeg stillede mig op og begyndte at svinge kameraet i remmen, indtil jeg følte mig sikker på, at retning og afstand var rigtig. Så slap jeg kameraet. Det fløj i en fin, velberegnet bue over vandet, ramte vindueskanten og faldt i vandet. Min kammerat kastede sig skrigende af grin om i græsset og var ikke til nogen hjælp. Kameraet flød, og jeg for ind over landgangen, op på rækværket og fik fat i en bådshage, der lå på taget over indgangsdøren. Tilbage til stedet og rakte ud efter kameraet, men det lykkedes mig ikke at nå det. Jeg så det synke til bunds i et brus af bobler lige foran bådshagen. Tre sekunder mere, og jeg havde reddet det. Det afstedkom en del morskab, men jeg var fast besluttet på at få det fisket op igen. Nogle aftener senere blev jeg på RIVERBOAT, indtil alle gæster havde forladt området. Min kammerat blev hos mig, da han blev klar over, at jeg var ude på at dykke efter det. Det var i hvert fald mægtig pænt gjort af ham, selv om det måske var tvivlsomt, hvor meget han kunne have hjulpet, hvis det var gået galt. Hva' fa'en. Det skulle jo også være en nem sag for en ung rask mand, der ikke svømmer eller dykker særlig godt, at springe i en umådelig snavset flod med ukendt dybde og bundforhold i oktober måned midt om natten. Jeg var næsten kommet af al tøjet, inden modet svigtede mig. Min kammerat var så lettet, at han helt glemte at more sig. Næste dag købte jeg et nyt kamera.

29. MUSIKEREN OG PIGEN.

En pige var blevet glad for min kammerat, der dengang var en flot fyr. Hun kunne ikke styre sin lyst, men gik ugenert op på scenen og omfavnede og kyssede ham. Han fik sig gjort fri af hende, vendte sig mod mig og sagde fortvivlet: "Peter, hvordan kastrerer man en kvinde?"

30. VASKETØJET.

Jeg fotograferede en hel del i løbet af den måned, jeg var med orkestret på fast job i Tyskland, og en dag, da jeg havde en pose vasketøj med, fik jeg øje på et bymotiv, som jeg ville have et billede af her og nu. Jeg lagde vasketøjet fra mig på tagbagagebæreren på en bil, der var parkeret lige, hvor jeg stod. Jeg rodede lidt med kameraet, fik taget billedet og pakkede sammen igen. Alt sammen varede under et minut. Da jeg vendte mig om og ville tage mit vasketøj, var bilen kørt. Når jeg genfortalte historien, plejede jeg at tilføje, at bilen med vasketøjet under bortkørslen kom med på billedet. Men det er ikke rigtigt.

31. BRUCE TURNER.

I sæsonen 1959-60 var den fra Humphrey Lytteltons orkestrets velkendte altsaxofonist Bruce Turner i et kortere tidsrum gæstesolist i orkestret. Han havde spillet med det før under en engelsk uge i Aarhus, men denne gang var det lidt mere omkring med ham. Han var en pudsig fætter med masser af sjove indfald, og både god og flittig til at fortælle sine meget engelske historier. På scenen annoncerede han ved en lejlighed således: "As the next

number we would like to play: "Things a'int what they use to be" -- or like mr. Humphrey Lyttelton would say it: "Things are not what they were previously"

32. LEGETØJ.

Engang var jeg med til at starte et orkester. Vi øvede flittigt alle årene bortset fra en gang, da vi ankom til et øvelokale. Nogle børn havde glemt en masse legetøjsbiler. Dem legede vi med hele aftenen. Instrumenterne blev slet ikke pakket ud.

33. BOOKINGAGENTERNE.

I en periode syntes jeg, at det gik lidt for langsomt med at komme ud at spille med vores nystartede orkester og jeg henvendte mig til nogle, der bookede flere orkestre. De havde mange kontakter til spillestederne, og de havde helt godt at lave. Vi lavede en folder sammen, og sendte den ud til spillestederne. Der skete næsten ingenting. Tværtimod slog det mig, at der var en lille nedgang i jobbene, hvorimod de to andre orkestre stadig havde rigeligt at lave. Jeg synes, at jeg hele tiden så små næsten usynlige smil omkring mig, når jeg var sammen med de mennesker, der skulle forestille at arbejde for os, og det begyndte langsomt at dæmre for mig, at der formentlig kom forespørgsler ind på os, men at vores nye agentur sagde, at vi var optaget, og gav jobbene til de andre. Nogle enkelte opkald til spillesteder, hvor jeg i forvejen kendte folkene, bekræftede mine anelser. I hvert fald lavede jeg en ny skrivelse til spillestederne, og aftalte med vores booker, at jeg skulle komme hen til ham, og at vi sammen skulle putte skrivelserne i de kuverter, han i forvejen havde skrevet adresser på og frankeret. Da det arbejde var gjort, aftalte vi, at jeg på vejen hjem gik i postkassen med brevene. Jeg tog direkte hjem og pillede alle 50 kuverter op og smed indholdet væk. I den, så vel som i den tidligere udsendte pressemeddelelse, stod, at spillestederne udelukkende skulle henvende sig til vores bookere, og min adresse var slet ikke med. Sådan var det aftalt. Jeg skrev alle adresserne af, og lagde en tilsvarende pressemeddelelse med kun min adresse i, som jeg havde fået lavet samtidig. Og så kørte det, og det har det gjort siden. Dengang kunne man ikke på samme måde som i dag finde spillestederne i avisen og mange andre steder, så derfor måtte jeg gøre, som jeg gjorde. Men sådan noget stimulerer ikke ligefrem de vakkende venskaber.

34. BORNHOLM.

Engang havde vi fået engagement på Bornholm. Vi sejlede til København, og fløj derfra til Bornholm. Vi blev privat indkvarteret forskellige steder i byen, og en af gutterne og jeg skulle sove i formanden's forældres gæsteværelse. I nattens løb----- . Næste morgen fik jeg redt sengen, som jeg kunne bedst. Op af formiddagen kom de andre til morgenmad hos formandens umådelig søde forældre. Derefter gik vi alle op på vores værelse, hvor vi skulle være, til vi skulle køres til lufthavnen. Jeg havde sat de andre ind i situationen, og vi fik anbragt os selv og en del af instrumenterne på min seng, og lukket vinduet godt op. Moderen prøvede at få sengetøjet, men det lykkedes os, at få hende snakket fra det. Så kom vores bil, og vi fik sagt farvel og tusind, tusind tak for en dejlig oplevelse, og kom så i øvrigt ud af vagten i en påfaldende helvedes fart. Vi åndede ikke op, før maskinen var i luften. Vi blev aldrig inviteret mere.

35. DÆMPEREN OG KØLEREN.

Orkestret var engang på vej hjem fra et udenbys job. Dengang kørte vi kun i lejede biler, da ingen af os havde nogen, og kun jeg var gammel nok til underskrive en lejekontrakt. Det frøs lidt, og der var klar himmel og månelys. Vi var på vej hjem, da bilen begyndte at hakke, og til sidst gik den i stå. Vi steg ud og åbnede forsigtigt motorhjelmene som dampede voldsomt. Der havde tilsyneladende ikke været kølervæske på køleren trods årstiden, og i hvert fald var der en utæthed i den, og al væske var borte. Der var ingen ekstra vand med, men der var nogle vandpytter lige ved bilen. Vi havde intet at øse med, men da der heller ikke var nogen beboelse at se og vi jo gerne ville hjem, gav trompetisten mig sin dæmper til

at tage vand med. Sådan en er ikke let at øse vand op med fra en ret flad vandpyt. Der kom kun lidt op ad gangen. Det hældte vi i køleren og det fordampede omgående. Det blev til mange slatter vand, der til sidst blev til mudder, før motoren var kølet ned, og køleren var fyldt op. Hjemturen blev en slem gang hakken, og alle advarselslamper lyste og blinkede, men hjem kom vi i røg og damp. Jeg plejede altid at køre rundt og både hente og bringe de herrer fra orkestret ved deres boliger, men denne gang kørte vi direkte hen til udlejningsstedet. Jeg låste bilen og smed nøglen ind, som vi plejede, og vi tog hjem hver for sig i taxa. På det tidspunkt var klokken 4-5 søndag morgen og servicestationen åbnede kl. 7. Klokken 630 stod jeg der og tog imod indehaveren. Motoren dampede ikke mere og vi afregnede. Han sagde, at han godt kunne lide folk, der kunne komme op om morgenen. Nogen tid senere skulle jeg igen bruge en bil og ringede til ham. Da han hørte hvem det var, gav han sig til at råbe og skrigende, og fortalte mig, at det havde kostet ham en ny motor og kølersystem. Han truede med sagfører, og der var ikke andet at gøre end at lægge røret og ringe til en anden udlejer. Jeg hørte dog aldrig fra ham, og han hørte heller aldrig mere fra mig.

36. BILFORSIKRING.

En musikerbekendt arbejdede engang på et rejsebureau. Dengang var Aarhus ikke så lysreguleret, som i dag, og det skete tit, at han sad og snakkede bilrejseforsikring med kunder siddende ved sit bord. Flere gange dagligt kunne man temmelig tydeligt høre skrigende bilbremses i et nærliggende meget befærdet gadekryds. Hvis opbremsningerne ikke blev afsluttet med et brag, løftede han hovedet og sagde ud i rummet: "Tøsedrenge".

37. HONKY TONK TRAIN

Jeg fik engang en henvendelse fra en bekendt. Han var afgående formand for en forening, der vistnok sad omkring runde borde, når de mødtes om et eller andet emne. De fik engang besøg af en tilsvarende forsamling fra et andet land, og de skulle vise dem byens seværdige faciliteter, og valgte Musikhuset og DSB. De blev vistnok under en del moro vist rundt i Musikhusets kælder med alle dens rør og installationer og kom så ned på terrænet ved fragtgods. Der var jeg blevet installeret i en godsvogn, som bestod helt af rusten metal. Vognen var til lejligheden blevet udstyret med et opretstående klaver, samt en gryde med varme pølser anbragt på en plade, der stod på 2 bukke. Døren gik op og en metalstige blev stillet op udenfor. Gæsterne blev hjulpet ind i vognen til mine glade toner, og havde det vældig sjovt med pølser og det hele. Nogen tid senere var de væk igen med nogle uforglemmelige oplevelser af byens musik- og trafik liv.

38. SOVEPOSEN

Orkestret spillede til et udendørs arrangement, med overnatning i telte. En af os blev af en yndig ung dame inviteret til at overnatte i hendes sovepose med rigelig plads til to. Han havde i aftenens løb taget rigeligt for sig af vin, han havde fået af gæsterne. Da han ikke vidste, at vinen var hjemmebrygget, gik hans tarmflora totalt ud af funktion.

39. NATBÅDEN.

Vores orkester havde været i København og spille, og skulle med nat båden til Aarhus. Vi havde, efter at vi havde spillet, føjtet rundt mere eller mindre hver især, og jeg var den absolut sidste passager, der gik ombord. Idet jeg trådte ind på båden, blev landgangen fjernet, og gutterne åndede lettet op. Jeg spurgte dem, hvad der var i vejen, men det blev der aldrig svaret på, fordi en meget ung pige kom løbende, og ville i land. Da det ikke kunne lade sig gøre, blev hun meget ked af det, og var helt utrøstelig. Hun havde fulgt en af os ombord, fordi han havde fået så meget indenfor vesten, at han var blevet syg, og så havde hun ikke bemærket, at båden skulle sejle. Da hun var faldet til ro, ringede hun hjem og forklarede, hvor hun var. Den stakkels fyr havde en frygtelig kvalme, og jeg forklarede ham,

at den kunne han komme af med, hvis han bandt en snor i et stykke fed flæsk og slugte det. Derefter skulle han trække det op igen, og sluge det igen. Så ville kvalmen forsvinde. Det var noget, jeg vidste, fordi det havde min bror fortalt mig, og han var sømand, og sådan gjorde man til søs. Han rejste sig og forsvandt i ca. 20 minutter. Så kom han tilbage, og sagde, at det passede hvad min bror sagde, og nu havde han ikke kvalme mere. Vi kom ikke nærmere ind på, om han havde fulgt min brors råd eller hvad, men kvalmen var i hvert fald borte. Han gav sig sin afkræftethed til trods til at trøste pigen, og jeg overlod dem galant min luftmadras efter at have pustet den op. Dengang lagde soveposepassagerer sig altid i en lukket salon på øverste dæk. Lidt senere kom jeg i tanke om, at den vist ikke var helt tæt, og gik op for at inspicere den. De var omsider begge faldet i søvn mellem alle de andre soveposepassagerer, og jeg så, at al luften var gået ud af luftmadrassen. Jeg lagde mig ned og prøvede at puste luft ind i madrassen, medens de lå på den, men måtte blåviolet i hovedet opgive det. De vågnede slet ikke. Næste morgen fik pigen lov til at blive ombord og sejle med tilbage, uden at skulle betale for det.

40. OSCAR PETERSON.

Vi fik engang til opgave, at spille den første halve time i stakladen, som opvarmning for Oscar Petersons trio. Vi skulle spille igen efter trioens koncert. Jeg fik lidt kolde fødder ved den opgave, og nægtede, at spille på hans flygel, før han var færdig. Jeg forlangte at få et klaver mere stillet op på scenen. Begrundelsen var, at jeg ikke ville have nogen som helst skyld for flyglets stand, når Peterson satte sig til det. Jeg fik et pianette, og vores opvarmning gik helt fint. Da vi var færdige, fik vi en fin applaus fra publikum, som selvfølgelig var vældig forventningsfulde. Vi gik ned fra scenen til en pæn, venlig og høflig applaus fra Petersons trio, som skulle op efter os. Selv om man selvfølgelig omgående gennemskuer deres professionalisme, luner det alligevel.